

Títol de l'obra: AMOR MORT

Pseudònim: Lluna

Categoria: Juvenil

AMOR MORT

Estàvem passejant per la ciutat com de costum, ella parlava sobre coses quotidianes sense més importància, algunes de les seves preocupacions menors, quan de cop i volta vaig notar, un altre cop, aquella mirada perduda que em feia pensar, que em generava neguit sense saber el per què. La vaig interrompre fent-li un petit cop a l'espatlla afectuós i ella em va respondre amb un petó. Em va mirar amb els seus ulls blaus i cristal·lins com la lluna esperant una reacció per part meua. Jo vaig reaccionar i li vaig preguntar si tenia ganes de passejar una mica més. Era tard, es feia fosc, però els carrers es quedaven tranquils i això ens agradava.

Vàrem continuar caminant, callades, cadascuna pensant, fins que es va trencar el silenci amb un soroll metàl·lic quan justament davant de la seva casa buscava les claus en aquella motxilla de pell negra que tant li agradava. Ens vam acomiadar com fan els enamorats.

Passejava pels carrers ara ja foscos i solitaris, amb el terra humit, fins arribar a casa. Sempre m'havia agradat aquell lloc, era una casa gran, d'un color fosc com la gola de llop, llums dèbils, i plena de miralls amb alguna teranyina que em recordava el pas del temps. Aquell ambient em resultava molt atractiu. No rebia gaires visites, tampoc em feia cap il·lusió.

Una vegada a casa em sentia sola però còmoda, lliure, i per relaxar-me un mica em vaig treure tota la roba i em vaig dirigir cap al bany, un petit bany de decoració moderna i minimalista. El soroll de l'aigua queia sobre el meu cos mentre lliscava el sabó amb aroma fruital. Amb una tovallola rugosa com la pell d'un gripau vaig recórrer tot el meu cos per eliminar les gotes fredes que quedaven.

Encara nua em va sobtar un soroll que semblava el moviment d'una finestra de fusta corcada. No era la primera vegada que el sentia, em resultava familiar tot i que mai havia tingut interès per esbrinar d'on procedia.

L'habitació era càlida i mentre obria l'armari per buscar i escollir la roba interior i el meu pijama, vaig trobar que un dels penjadors de roba estava girat, col·locat del revés i buit.

Sempre he ordenat els penjadors en un mateix sentit, ben organitzats i amb tots els meus conjunts ben situats. Sóc una mica maniàtica i ara trobava un penjador solitari i en sentit contrari a la resta; la meva ment semblava confosa i mentre em vestia intentava entendre la situació, recordar alguns moments en que l'hagués deixat buit i descuidat. – Quina poca memòria! – vaig pensar.

La roba interior em va caure de les mans i en ajupir-me per recollir-la vaig trobar una arracada desconeguda, d'argent amb una pedra de color verd. - Com havia pogut arribar aquella misteriosa joia a la meva habitació?

Estava rendida i sense pensar-m'ho dues vegades em vaig estirar al llit. Em vaig quedar adormida com una soca en pocs instants.

Al cap d'unes hores notava com una brisa suau però a la vegada fresca entrava a l'habitació, em vaig aixecar per tancar la finestra però no ho aconseguia. Eren les cinc de la matinada i vaig tornar al llit però aquest cop amb la manta més calenta que vaig trobar després de remenar per l'armari. Mentre agafava la manta, mig adormida, la meva atenció es va centrar de nou en aquell penjador buit i mal col·locat.

El despertador va sonar a dos quarts de vuit, com cada dia, i amb una sensació estranya em vaig despertar, gairebé no podia obrir els ulls. Em trobava cansada però no tenia més remei, així que em vaig rentar la cara, em vaig vestir amb el meu conjunt preferit i vaig marxar directa cap a la clínica on treballava. Allí un munt de pacients m'esperaven.

Després de donar el bon dia al recepcionista em vaig dirigir a la màquina de cafès i vaig escollir un tallat intens i curt, sense sucre. Mentre me'l bevia gaudia de l'amargor i textura cremosa que li donava la llet. Caminava cap a la sala B per atendre el primer pacient del dia.

M'agradava el meu ofici, era capaç d'entendre aquelles persones que acudien a mi amb trastorns mentals, i que superaven el dia a dia amb la meva ajuda.

Era la una i mitja passada i vaig trucar a la Mònica per dinar juntes, tenia ganes de xerrar una bona estona amb ella. Amb el mòbil nou que m'havia comprat no feia gaire vaig buscar el seu contacte i li vaig trucar uns tres cops però no l'agafava. Era molt estrany.

Ho vaig deixar córrer i vaig tornar xino-xano cap a casa per dinar alguna cosa. Caminava per aquells carrerons amb el cap i la ment col·lapsats perquè havia estat un matí de casos complicats.

A casa em vaig preparar el dinar, pollastre al forn amb patates al caliu, el meu dinar preferit. Vaig tornar a sentir aquell soroll de finestra corcada, però aquest cop no vaig dubtar en pujar a la meva habitació, encuriosida però en veritat morta de por.

A l'entrar vaig veure com les cortines es movien sense harmonia, més bé mostraven gestos bruscs, mentre la finestra continuava oberta sense cap presència del vent. Què podria explicar el moviment d'aquelles teles?

De cop i volta sona el telèfon, i el meu cor batejava exaltat pel soroll i la tensió acumulada. Era la Mònica que em tornava les trucades perdudes, vaig agafar el telèfon i vam parlar durant uns minuts. Li volia explicar tot el que m'estava passant així que li vaig plantejar de venir a casa a sopar. Es va acabar la conversa i va penjar acceptant la meva proposta.

Estirada al llit descansava una mica, potser m'estava tornant paranoica en sentir aquell cúmul de problemes i sentiments estranys que m'expliquen els pacients dia rere dia, ple de vivències alienes que em podien estar afectant.

Em vaig apropar a la finestra, vaig obrir de bat a bat les seves portes per ventilar l'habitació i al treure el cap vaig veure una ombra reflectida al vidre, just darrere meu, ràpidament vaig girar el cap i no hi vaig trobar res. - Quina angoixa!- vaig pensar, aquella situació no podia continuar. M'havia de tranquil·litzar.

Estava tan alterada que decidida em vaig dirigir a la dutxa per relaxar-me, l'aigua freda m'ajudaria a treure'm del cap visions i sorolls que em feien reaccionar de manera estranya. Estava ensabonant-me el cabell suaument fent-me com un petit massatge i veient com l'escuma relliscava pel cos, quan de nou una ombra fosca s'endevinava a l'exterior del vidre translúcid. Vaig contenir la respiració amb uns ulls com a plats i vaig cridar – Qui hi ha?.

Al cap d'uns instants que van semblar eterns vaig treure el cap i tot semblava normal, però al buscar la tovallola gran, aquella de color blau rugosa com la pell d'un gripau que sempre penjava al costat del barnús, no la vaig trobar.

En aquell moment va sonar el timbre de casa, de pressa em vaig posar el barnús i vaig obrir, era la Mònica que havia arribat una mica més aviat. Deixava el seu abric i la motxilla de pell negra que tant li agradava a l'armari, sobre el penjador buit que col·locava...

Mentre em vestia li anava contant aquelles situacions estranyes que començaven a preocupar-me sense que ella mostrés gaire interès, més bé tenia una mirada perduda. Una mirada que va captar tota la meva atenció en veure que lluïa una única arracada d'argent amb una pedra verda, mentre em prenia, m'abraçava i clavava l'arma afilada sobre el meu coll encara nu i humit.